

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 86.216 van 23 maart 2000
in de zaak A. 84.450/VII-18.397.**

In zake : XXX,
wonende te B.,

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Azerbeidzjaanse nationaliteit, op 31 mei 1999 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 maart 1999 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 12 januari 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 2 december 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 14 januari 2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van **KEYBOARD** (Advocaat V. ANTYCHIN, die verschijnt voor verzoeker, van Adjunct-adviseur P. DE BROCK, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat verzoeker België binnenkomt op 18 november 1999 en zich op dezelfde dag vluchteling verklaart; dat de Minister van Binnenlandse Zaken op 12 januari 1999 een beslissing neemt tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing op 31 mei 1999 bevestigt;

Overwegende dat de bestreden beslissing als volgt luidt :

"(...)

Betrokkene werd verhoord op 18 maart 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Russische taal machtig is.

Uit betrokkenes verklaringen blijkt dat hij in Azerbeidzjan problemen zou hebben gehad naar aanleiding van zijn activiteiten voor de Musavat-partij. Zo zou betrokkene sinds 1992 tot aan zijn vertrek voor deze partij gewerkt hebben, waar hij de functie van chauffeur en adjunct van de vice-president Gadylev

vervulde. De problemen m.b.t. zijn lidmaatschap zouden begonnen zijn in 1995 of 1996. Zo zou betrokkene eenmaal geconfronteerd zijn met een explosie en tweemaal gearresteerd zijn. In maart 1997, nadat hij stopte voor een verkeerslicht, zou zich naast de (partij)wagen waarmee betrokkene reed, een explosie hebben voorgedaan. Na de explosie zou betrokkene in shock zijn weggevlucht naar de vice-president van zijn partij, Gadylev Arif. Tijdens de zomer van 1997 (betrokkene slaagt er niet in een precieze datum te geven) zouden politieagenten negen leden van de Musavat-partij - waaronder betrokkene - aanwezig in het hoofdkwartier, gearresteerd hebben. Ze zouden zijn meegenomen naar de kelder van het stedelijk politiebureau waar ze één voor één geslagen werden. Betrokkene zou een stomp in de nieren gekregen hebben en zou hierbij het bewustzijn verloren hebben. Hij zou één jaar opgesloten zijn. Hij zou er zijn ondervraagd naar de rol van zijn partij bij het conflict in Nagorny-Karabach. Tijdens zijn opsluiting zou betrokkenes moeder geslagen zijn waarna ze als gevolg hiervan omwille van tandproblemen ongeveer één maand zou gehospitaliseerd zijn. Ook zou hun huis in brand gestoken zijn. Na zijn vrijlating zou hij, samen met zijn moeder, bij vrienden hebben verbleven. Toen betrokkene ongeveer drie maand na zijn vrijlating terug ging naar het huis om spullen op te halen, zou de politie hem opnieuw gearresteerd hebben. Hij zou vierentwintig uur vastgehouden geweest zijn opdat hij na zijn vrijlating zou verdwijnen. Op advies van de vice-president Gadylev van zijn partij, zou betrokkene besloten hebben te vluchten. Betrokkene is op 25 oktober 1998 samen met zijn moeder (Y. O., 98/22285) vertrokken met als doel de Baltische Staten. Hij is op 18 november 1998 binnengekomen in België waar hij dezelfde dag asiel aanvraagde. Hij was in het bezit van een oud SU-intern paspoort.

Betrokkenes verklaringen voor het Commissariaat-generaal, voor de Dienst Vreemdelingenzaken evenals de verklaringen van zijn moeder komen niet overeen. Zo stelde betrokkene op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij niet opgesloten zou geweest zijn terwijl hij op het Commissariaat-generaal verklaarde tweemaal opgesloten geweest te zijn : eenmaal vierentwintig uur en eenmaal één jaar. Deze tegenstrijdigheid ondermijnt reeds op zwaarwichtige wijze de geloofwaardigheid van zijn verhaal.

Ook met betrekking tot andere elementen in zijn verhaal duiken tegenstrijdigheden op. Zo stelt betrokkene dat zijn moeder tijdens zijn opsluiting in 1997 zou geslagen zijn waardoor ze wegens tandproblemen één maand zou gehospitaliseerd zijn. Zijn moeder stelde op het Commissariaat-generaal gehospitaliseerd te zijn omwille van hartproblemen als gevolg van deze slagen.

Bovendien blijkt betrokkene, die volgens zijn verklaringen een hoge (adjunct van vice-voorzitter) en militante (o.a. nam woord tijdens meetings) functie in zijn partij vervulde, essentiële informatie over deze partij niet te kennen. Zo kon hij ons niet meedelen van welke staatsgreep de partij beschuldigd was en stelde dat de partij meedeelde aan de verkiezingen in 1995 en vijftig à zestig zetels won. De Musavat-partij deed volgens bronnen op het Commissariaat-generaal niet mee aan de verkiezingen in 1995.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 12 januari 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.".;

Overwegende dat de tweede verwerende partij opwerpt dat de vordering niet ontvankelijk is; dat er vooralsnog geen noodzaak bestaat om over de opgeworpen excepties uitspraak te doen; dat een onderzoek van en een uitspraak over die excepties zich slechts zouden opdringen indien zou blijken dat de grondvoorwaarden voor schorsing vervuld zijn;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden

akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat verzoeker in een eerste middel de schending aanvoert van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, doordat de bestreden beslissing steunt op volgende elementen :

1. "zo stelde betrokkene op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij niet opgesloten zou geweest zijn, terwijl hij op het Commissariaat-generaal verklaarde tweemaal opgesloten te zijn geweest", terwijl verzoeker deze vraag wegens een slechte vertaling door een tolk, niet heeft begrepen;

2. "zo stelt betrokkene dat zijn moeder tijdens zijn opsluiting in 1997 geslagen werd, waardoor ze wegens tandproblemen één maand zou gehospitaliseerd zijn, alhoewel zijn moeder zei dat ze omwille van hartproblemen (als gevolg van deze slagen) gehospitaliseerd was", terwijl verzoeker zei dat zijn moeder in het algemeen bijna zes maanden in behandeling was, waarvan zij één maand effectief werd gehospitaliseerd wegens hartproblemen, dat naar aanleiding hiervan ook de overblijfselen van haar tanden werden verwijderd;

3. "bovendien blijkt betrokkene, die volgens zijn verklaringen een hoge en militante functie in zijn partij vervulde, essentiële informatie over deze partij niet te kennen", terwijl verzoeker steeds heeft verklaard dat hij geen hoge functie in de partij had, dat hij slechts chauffeur en adjunct was van de

vice-president van de partij, de heer Gadylev, dat hij slechts met zijn werk bezig was en niet met politiek, hoewel hij door zijn werk veel wist over het privé- en politieke leven van veel politici;

4. "de Musavat-partij deed volgens bronnen op het Commissariaat-generaal niet mee aan de verkiezingen in 1995, alhoewel betrokkene zei dat de partij op deze verkiezingen er vijftig à zestig zetels won", terwijl verzoeker steeds heeft verklaard dat hij deze informatie slechts van zijn werkgever hoorde, dat de beslissing derhalve niet afdoende gemotiveerd is;

Overwegende dat samen met de eerste verwerende partij dient te worden vastgesteld dat verzoeker naar aanleiding van het dringend beroep uitdrukkelijk verklaarde twee maal te zijn opgesloten, waarvan éénmaal gedurende een jaar (nota's Commissariaat-generaal, p. 3 verso, en p. 4) terwijl verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken hier geen melding van maakte (vragenlijst DVZ, p. 42) en zelfs uitdrukkelijk verklaarde niet te zijn opgesloten (p. 44); dat een dergelijke tegenstrijdigheid niet te wijten kan zijn aan een louter vertaalprobleem; dat verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde een agitator te zijn en aan alle activiteiten van zijn partij te hebben deelgenomen en voor het Commissariaat-generaal verklaarde activiteiten te organiseren en soms toespraken te houden; dat verzoeker overigens verklaarde in 1992 tot de partij te zijn toegetreden en slechts in 1994 chauffeur van de vice-president te zijn geworden; dat verzoekers argumentatie op dit punt dan ook niet opgaat; dat gelet op het voorgaande, van verzoeker dan ook redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij over een wezenlijke kennis zou beschikken van de politieke partij waarvan hij beweert lid te zijn; dat het eerste middel niet ernstig is;

Overwegende dat verzoeker in een tweede middel de schending van artikel 14 van het EVRM aanvoert doordat de bestreden beslissing geen rekening houdt met het risico dat verzoeker in zijn land van oorsprong loopt omwille van zijn politiek engagement;

Overwegende dat het tweede middel zich beperkt tot een loutere herformulering van de asielmotieven; dat de bestreden beslissing de ongeloofwaardigheid van deze motieven heeft vastgesteld; dat deze vaststelling op het eerste gezicht niet wordt betwist; dat het tweede middel niet ernstig is;

Overwegende dat niet is voldaan aan één van de twee door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State cumulatief opgelegde voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op drieëntwintig maart tweeduizend, door :

de HH. D. MOONS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

D. MOONS.

)